

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 15

1. AUGUST 1927

76. AARGANG

MORMONERNE.

Følgende Artikel var publiceret i Vendsyssel Tidende den 25. Juli 1927. Artiklen er skrevet af Hr. Viggo Eberlin, New York, og vi skylder Forfatteren Tak, fordi han saa uforbeholdent træder offentlig frem og siger Sandheden om vort Kirkesamfund og Folk som et Hele og dermed paa en klar og tydelig Maade slaar alle de Usandheder til Jorden, som fra Tid til anden fremkommer imod os, fra disse, der skulde forkynde Sandheden samt Fred og Kærlighed blandt Menneskene.

Hr. Redaktør!

Med uhyre Interesse har jeg fulgt Pastor Granilds Artikler om Kirkesamfundene i Hjørring. Jeg har sjældent læst noget saa upartisk og historisk korrekt som disse Artikler. Selv i Artiklen om Pastor Russell var han uhildet og upartisk nok til ikke at omtale de løgnagtige Beskyldninger imod Pastor Russells Privatliv, som en dansk Præst sidste Aar oversatte fra engelsk — uden at omtale, at For-

fatteren af Bogen var blevet dømt for disse Æresfornærmelser, som han maatte indrømme var aldeles usande.

Det var min Hensigt at skrive til »Vendsyssel Tidende« og udtale min Beundring over Artiklerne, men jeg bestemte mig til at vente og se, om Pastor Granild vilde være i Stand til at omtale Mormonerne paa samme ærlige og upartiske Maade. I saa Tilfælde vilde han vistnok være den første danske Præst til at gøre det. Desværre ser jeg af »Vendsyssel Tidende«, som ankom i Dag (30. Juni), at saa vidt strækker hans Upartiskhed sig ikke. Ikke alene gentager han de gamle, forlængst tilbageviste Usandheder, men følger dertil endda nogle nye. Han maa have øst af meget mudrede Kilder.

For at undgaa Misforstaaelse vil jeg straks sige, at jeg ikke er Mormon, aldrig har haft noget at gøre med denne Kirke. og aldrig har været til nogen Mormongudstjeneste. Men jeg har baade i Danmark og Amerika lært Mormoner at kende som sande og ærlige Kristne, hvis daglige Liv vidnede om deres faste og sande Tro. Og i min Stilling som Bibliotekar ved New Yorks store offentlige Bibliotek faldt det i min Lod for 27 Aar siden at katalogisere og ordne Verdens største og mest komplette Samling af Skrifter for og imod Mormonismen, og dette Studium gav mig en Lejlighed, som kun faa Mennesker har haft, til at sætte mig ind i alt, hvad der vedrører »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«.

Paastanden om, at »Mormons Bog« er et oplagt Bedrageri, som forlængst er afsløret«, er aldeles usand og høres nu til Dags kun yderst sjældent i Amerika. Da »Mormons Bog« udkom for et Hundrede Aar siden, og det syntes umuligt, at den kunde være fremkommet paa den mirakuløse Maade, som den unge Landmand Joseph Smith fortalte, saa fik nogle af hans Modstandere den Idé, at det var en Afskrift af en Bog om Amerikas ældre Historie, som Pastor Salomon Spaulding havde skrevet, men som paa Grund af

Præstens Død aldrig var udkommet i Trykken. Denne Forklaring syntes saa rimelig, at den blev almindelig antaget, indtil Pastor Spauldings Manuskript for mange Aar siden blev fundet i Oberein Theologiske Universitets Bibliotek, til hvilket Pastorinde Spaulding havde foræret det kort efter sin Mands Død, og uden at Drengen, Joseph Smith, nogensinde har set Bogen. En Sammenligning imellem dette Manuskript og »Mormons Bog« viser, at disse to Bøger aldeles intet har tilfælles med Undtagelse af, at de begge er Krøniker om Amerikas Historie i ældgamle Dage.

Pastor Granild skriver om »Joseph Smiths helt igennem liderlige Person«. Det er første Gang i mit Studium af Mormonliteraturen, at jeg har set denne Beskyldning, som er absolut usand. Joseph Smith var en ung Landmand, som levede et smukt og moralsk Liv sammen med sin unge Hustru og sin Søn. Han blev forfulgt af andre Landmænd, især af den Grund, at han vovede at prædike, at Negerslaveriet var ukristeligt — og hans Naboer var alle Tilhængere af Slavesystemet.

Pastor Granild skriver, at Joseph Smith blev lynchet for Horeri. Ogsaa denne Beskyldning er en, som jeg aldrig nogensinde har hørt her i Amerika. Den er bevislig usand. Den Beskyldning, som var blevet bragt imod Joseph Smith, og som ledte til, at han frivilligt fremstillede sig for Retten, efter at Statens Overhoved havde lovet at have Soldater til at beskytte ham imod Overlast, var ganske simpelt den, at han skulde have haft noget at gøre med, at en Bande unge Fyre var brudt ind i et Bogtrykkeri og havde ødelagt, hvad de fandt der, fordi Bogtrykkeren havde angrebet Mormonerne i sit Blad. Der er aldeles ingen Grund til at tro, at Smith havde det mindste at gøre med denne Bøllestreg.

Pastor Granilds Beskyldning, at Mormonernes Missionsvirksomhed »i Hovedsagen er en Speculation i Kvinder«, er for modbydelig og usand til nærmere at imødegaaes. Det viser kun til hvilke Dybder, Religionshad og Uvidenhed

kan lede selv et saa ærligt og oprigtigt Menneske, som Pastor Granild utvivlsomt er. Lad mig kun sige, at Folketællinger viser, at Mormonkirkens samlede Medlemsantal i Amerika (625,000) er omtrent ligelig fordelt mellem Mænd og Kvinder. Lad mig ogsaa gøre ham opmærksom paa, at Flerkoneri er forbudt baade i de Forenede Staters Love og i Mormonkirkens Love, samt at de Forenede Staters Emigrationslov aldeles udelukker enhver Emigrant, som tror paa Flerkoneri.

Naar Pastor Granild skriver, at Mormonmissionærene bør udvises fra Danmark (hvor de fleste af dem er født), fordi de er farlige for Sædeligheden, og naar man kalder deres Missionsvirksomhed »Agentur for usædelige Lærdomme«, saa viser han atter blot sin utrolige Uvidenhed angaaende den Kristentro, i hvilken saa mange Tusinde af hans egne Landsmænd har fundet Gud. Saavidt jeg kan regne ud, er der i Amerika omkring 30,000 Danske, som er Medlemmer af og betaler Tiende til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (populært kaldet Mormonkirken). Dette er et større Antal Kirkemedlemmer end de danske lutherske Kirker i Amerika kan fremvise.

Mit Studium af de mange Hundrede Bøger for og imod Mormonismen var uhyre interessant. Det viste tydeligt, hvorledes to Mennesker kan se aldeles det samme, og dog komme til aldeles modsatte Meninger. De Bøger, som var skrevet af Ikke-Mormoner, som for kortere eller længere Tid havde besøgt Utah, og som uden Tvivl ærligt nok beskrev, hvad de havde set, kunde inddeles i to Grupper. Den ene sagde, at Utah simpelthen er Satans Rige her paa Jord, og at man intet Steds udenfor selve Helvede kunde se saa megen Synd og Daarlighed. Og lige saa mange og lige saa ærlige Besøgende og Rejsende skrev, at intet Sted i Verden havde de fundet et saadant Himmel-paa-Jord, og at intet Steds ellers kunde man finde et saa gudhengivent Folk, der nærmest var at betragte som Engle. Jeg fandt

ikke en eneste Bog, som beskrev Mormonerne som de uden Tvivl er: en Flok skikkelige, troende Mennesker, for en stor Del Efterkommere af amerikanske, engelske og skandinaviske Bønder, som søger efter fattig Evne at leve et helligt Liv, men som naturligvis undertiden kan snuble lidt paa den knudrede Vej imod Himlen.

Viggo C. Eberlin,

— — —

Hr. Viggo Conradt Eberlin blev født i Randers i 1868 som Søn af nu afdøde Byfoged Adolf Conradt-Eberlin i Thisted. Han rejste til Amerika i 1890, var for en halv Snes Aar siden Officer i Frelsens Hær i New York, blev saa ansat som Bibliotekar ved det Offentlige Bibliotek i New York, i hvilken Stilling han forblev, indtil han under Krigen af den amerikanske Regering blev kaldet til at lede Regeringens danske Pressebureau, det nuværende Foreign Language Information Service. I denne Stilling har han i sit danske Oplysningskontor givet Vejledning og Bistand til Tusinder af indvandrede Danske. Han har ligeledes hjulpet mange Hundrede Forældre i Danmark til atter at komme i Forbindelse med deres forsvundne Børn i Amerika, af hvilke han til Dato har eftersøgt over 1500. Som Belønning for hans Arbejde for sine udvandrede Landsmænd blev han i 1925 af den danske Konge udnævnt til Ridder af Dannebrog. Han er Leder af den danske Hjælpeforening i New York, har i 15 Aar været Sekretær for det danske Brødersamfund, og er i Øjeblikket Medlem af Komitéen for Bygning af en Tilbygning til den dansk-lutherske Kirke i New York.

Derfor ser til, o I, der indgaar i Guds Tjeneste, at I tjene ham af eders ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, at I kunne staa ulastelig for Gud paa den yderste Dag. (Pg. Bog 4: 2.)

ET PERSONLIGT VIDNESBYRD OM JESU KRISTI GUDDOMMELIGHED.

Af *Martha E. Fuller*, Phoenix, Arizona.

(»Improvement Era«.)

Den største Glæde, der kan komme til Menneskehjertet, er den Aand, der ledsager Vidnesbyrdet om Jesu Guddommelighed og Verdens Frelser, som er Verdens Lys, og ved hvem og gennem hvem vi alene kan naa frem til evigt Liv. Store Mænd og store Kvinder, som har levet igennem den kristne Tid, har haft denne Erkendelse. Ved en vis Lejlighed, da Digteren Tennyson spadserede i sin Have med en Ven, blev han gjort følgende Spørgsmaal: »Hvilken Indflydelse — om nogen — har Jesus Kristus haft paa vort Liv?« Den store Digter plukkede en nydelig Rose og gav følgende Svar: »Min Ven, alt hvad Sollyset er for denne smukke Blomst, er Jesus Kristus, Verdens Frelser, for mit Liv.«

Vi unge Folk i Kirken anerkender dette og ser med Sorg og Forskrækkelse paa de Angreb, der nu gøres af de Anti-Kristne. Hvad angaar vi unge Mænd og unge Kvinder i Kirken, da staar vi ved vore Fædres Tro og tilkendegiver for hele Verden i Dag, at Gud lever, og at Jesus er Kristus.

I denne Tid, da den guddommelige Karakter og Mission af Verdens Frelser er omdisputeret endog blandt mange erklærede Kristne, er der Aarsag til at glædes over, at der endnu findes Tro paa Jorden, Tro paa Jesus Kristus, som Guds Son, den salvede og forud ordinerede Budbærer; om ham, som saaledes elskede Verden, at han gav sin Son, den Enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortages, men have et evigt Liv.

Iblandt disse, der holder fast ved denne Bekendelse, er de Sidste Dages Hellige, og vi bekendtgør til hele Verden, at vi staar for et personligt Vidnesbyrd om Jesu Kristi Guddommelighed. Et saadant Vidnesbyrd kan kun komme paa én Maade, nemlig ved Gud, ikke ved Mennesker. Bøger kan ikke give

det. Skoler kan ikke meddele det. Ingen menneskelig Magt kan give det. Dersom det kommer, da kommer det som en Gave fra Gud, formedelst direkte eller indirekte Aabenbaring fra det Høje. Jesus sagde til Apostelen Peter: »Hvem siger I, at jeg er?« Peter svarede: »Du er Jesus Kristus den levende Guds Søn.« Jesus sagde: »Salig er du Simon Jonas's Søn, thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene.«

Saaledes var Grundlaget for Peters Vidnesbyrd, og saadan er Grundlaget for ethvert reelt Vidnesbyrd, de hviler alle paa den samme Grundvold. Vidnesbyrd mener Bevis, og et Vidnesbyrd om Evangeliet maa bestaa i Kundskab om dets forskellige Frugter, saasom Drømme, Syner, Profetier, Tunge-maal, Udlæggelse af Tungemaal og Helbredelse samt andre Tilkendegivelser af Guds Aand.

Det største og mest overbevisende af alle Vidnesbyrd er Sjælens Oplysning ved den Helligaands Kraft. Trøsteren, hvilken Frelseren lovede sine Disciple skulde forblive hos dem efter hans Bortgang, for at bringe de forbigangne Ting til deres Erindring og minde dem om det, der skulde komme.

Ved denne Aand og ved den alene kan Menneskene kende Gud og Jesus Kristus, som han har sendt — at kende ham og virke i Harmoni med denne Kundskab, er at have Hold paa det evige Liv. Intet større kan komme til Mennesket, medens det er i Kødets, end Kundskaben om, hvorledes det kan sikre sig den største af alle himmelske Gaver.

Dette at kende Gud er, at Mennesket maa kende sig selv, maa vide, hvorfra han kom, hvorfor han er her, hvad der forventes af ham, af den, som sendte ham her, hvorhen han gaar, naar han forlader denne dødelige Tilværelse og, hvad der venter ham i det store herefter. Den Helligaand er Kilden, fra hvilken denne Kundskab flyder, den er det mest dyrebare, Mennesket kan besidde; thi derfra kommer Vidnesbyrdet, at Jesus Kristus var og er guddommelig.

Saadant et Vidnesbyrd besad de gamle Profeter og Patri-

arker. De var ikke foruden Evangeliet og dets herlige Gaver. Den Helligaand viste sig ikke for første Gang paa Jorden i Jesu og Apostlenes Dage. Menneskene havde set Gud for den Tid og havde nydt den behagelige Indflydelse og Magt af hans Aand. Evangeliet var udtænkt i Himmelen, før denne Jord var organiseret, og det har været iblandt Menneskene i de forskellige Husholdninger, længe før det blev forkyndt af Apostlene i Midten af Tiden.

»Jeg ved, at min Frelser lever«. Det Skrig, der kom fra Dybet af Jobs i Lidelser haardt prøvet og alligevel taalmodige Sjæl, har givet Genklang i Hjertet af de mange trofaste, hvis himmelsk inspirerende Vidnesbyrd har ringet ned gennem Tiderne fra Adams Dage til Joseph Smiths Dage og indtil den nærværende Dag. De hellige Skrifter er fyldt med Vidnesbyrd om Kristi Guddommelighed, bekræftet med Mirakler og Vidundere i Mangfoldighed.

Lad os antage, at Kristus ingen Mirakler gjorde — antag, at han ikke vandrede paa Søen, ikke helbredte de syge, ikke udkastede Djævle, ikke gav de blinde deres Syn, ikke forårsagede at de lamme gik, eller ikke gjorde nogen af de Ting, som Menneskene anser for overnaturlige, da var der alligevel noget omkring ham, som bar et ubestrideligt Vidnesbyrd om hans Guddommelighed.

Hvad kunde være mere guddommeligt i ens Liv end dette, at lære Menneskene at tilgive deres Fjender, bede for disse, der forfølger dem, og gøre mod andre, som de vil, at disse skal gøre mod dem. Da han led paa Korset, satte han da ikke et Eksempel ved at bede for sine Mordere. »Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør.«

Hvad kunde være mere guddommeligt end dette. Hvem, uden en Gud, kunde bede en saadan Bøn paa et saadant Tidspunkt? »Større Kærlighed kan ingen Mand have end denne at nedlægge sit Liv for sine Venner.« Men her var én, der kunde nedlægge sit Liv for sine Fjender saavel som for sine Venner. Intet almindeligt Menneske kunde gøre dette. Det maatte

være en Gud, der kunde dø for alle Mennesker, Ven saavel som Uven. Dette alene sætter det guddommelige Stempel paa Jesu Kristi Karakter og Mission.

DEN DANSKE MISSION.

Som de fleste af Kirkens Medlemmer bekendt agter Kirken at sælge Missionsbygningen i Korsgade og lade opføre et Kapel og Missionshjem paa et mere passende Sted i Byen. I denne Anledning forventes Præsident J. E. Talmage at komme til København først i August for at træffe Bestemmelse om Pladsen, hvor Bygningen skal opføres.

TIL DE HELLIGE I DEN NORSKE MISJON.

Da jeg nu er avløst som præsident over den norske misjon, med tilladelse til at reise hjem til mine kjære, føler jeg til herved at takke de hellige, som har staaet mig bi, og som med et glad hjerte, og efter bedste evne, har levet deres religion og ved deres gjerninger bevidst, at de ikke bare i tomme ord, men i praksis, har vist deres hengivenhet til evangeliet, og maa Herren rikelig velsigne eder alle. O, blot enhver Siste Dages Hellig ville forstaa nødvendigheten av at benytte sine gaver og talenter for Herrens verks forfremmelse, saa vi alle, naar Herren engang vil fordre regnskab for vort liv hernede, kan gi ham det fordoblede antal talenter tilbage, og ikke som Frelseren siger i sin lignelse, være som den der begravet sit talent i jorden. Hvor skuffet ville vi ikke da bli, om dette ville hænde nogen av os.

Det har været min opgave, siden jeg kom hit denne gang, at søke op de »bortkomne faar av flokken.« Undertiden kommer nogen lidt langt bort saa de har vanskelig for at finde tilbake igjen, og derfor er Herrens tjenere utsendte, for at »samle hans faar,« og hvor stor er ikke glæ-

den, naar nogen av de »tapte« blir gjenfunden. Jeg er ældsterne taknemmelig som har strævet av al makt for at utføre dette store arbeide, og til alle forstandere for de forskjellige grener, vore lokale brødre, der tar saa stor interesse i evangeliets tjeneste. O brødre, maatte eders lys skinne saa at verden kan se hvem vi er.

Maa Herren velsigne bestyrelsene for de forskjellige søndagskoler, ungdomsforeninger og de kvindelige hjelpeforeninger, at de alle maa være istand til at fortsætte med dette gode arbeide, og maa interessen for kundskab om evangeliet tilta blandt alle de hellige. De kvindelige hjelpeforeninger utfører et storartet arbeide blandt de fattige og trængende. Vi vet at »den som gir til de fattige, laaner Herren, og han vil betale tilbake med renter.«

Søskende, lat os leve evangeliet, og vore vidnesbyrd vil tilta i styrke for hver dag. Ingen kan ha et større privilegium end at arbeide for Herrens verk, og enhvers stilling er paakrævet, thi dørvokterens arbeide er nødvendig, saavel som den der præsiderer i forsamlingene. Vi alle kan utføre noget, og maa vi være istand til at forstaa vort ansvar som medlemmer av Jesu Kristi Kirke, og være taknemmelige til Herren for de mange store velsignelser vi nyter, og som den øvrige kristne verden ikke kjender noget til.

Det er nu fjerde gang jeg siger farvel til søskende og venner her i norden, og det er med ømme følelser jeg siger eder farvel dennegang, det er maaske den siste, og vi vet ikke om vi møtes igjen her i dette liv, men om vi kan holde trofast ut, vet jeg vi vil alle møtes paa den anden side, hvor vi ikke mere skal skilles.

Jeg er meget taknemmelig til Herren for de mange store privilegier, jeg har hat til at arbeide i hans vingaard, og at han sparte mit liv under den vanskelige sygdom jeg led under ivinter, thi uten Herrens hjelp, formedelst de helliges bønner og ældsternes salvelse og bøn, vet jeg, at jeg ikke kunne ha overkommet denne store og farefulde

sygdom. Herren er likesaa mægtig idag, som han alle tider har været til al beskytte sine tjenere.

Saa farvel og tak for alt godt I har bevidst mot mig, og maa Herren velsigne eder alle, og maa hans verk endnu ha fremgang i disse lande i nord.

Eders hengivne broder

M. Christophersen.

GREN SKONFERANCE I NARVIK.

Missionspresident Anderson fra Oslo og Distriktspresident Eriksen fra Trondhjem besøkte Narvik i dagene 23. Juni —1. Juli. Presidenterne hadde en ypperlig reise nordover langs den intresante norske Skjærgaard og nød det uforglemmelige syn at se midnatsolen.

I anledning af deres besøk blev der avholdt flere møter. Saaledes offentlig møte Fredag aften den 24. Juni og præstedømsmøte Lørdag aften.

Søndag fm. Kl. 11 holdtes Grensmøte i hvilket de besøgende brødre talte meget opmuntrende og belærende til de fremmede hellige.

Søndag aften Kl. 8 var der arrangeret mindesmøte i anledning af profeten Joseph og hans broder Hyrum Smiths martyrdød.

Mange fremmede bivaanede dette møte og lyttede intressant til Missionspræsidentens fremstilling af Joseph Smiths mission.

Mandag morgen afrejste president Anderson og samme aften talte president Eriksen til en forsamling af søskende og fremmede.

Torsdag 1. Juli holdtes afskedsmøte for president Eriksen, i hvilket han holdt en kraftig prediken om Mormonismens grundprincipper.

Fredag avreiste president Eriksen og hermed avsluttedes dette intresante besøk, som har bidrat til at styrke de helliges tro i denne, den nordligste Gren i verden.

BESØGENDE I KØBENHAVN.

Dr. med. Horace Merrill fra Provo, Utah, samt Hr. og Fru Eric Ryberg fra Salt Lake City, aflagde en Visit i Korsgade 11 Søndag Form. den 10. Juli. De kom tilbage til Aftenmødet i hvilket de alle talte. De to Herrer var Delegeret til Rotarians internationale Møde i Ostende, Belgien og besøgte samtidig andre større Byer i Europa.

Præsiderende Ældste Carl Andersen og Hustru fra Rønne, Bornholm var her i Byen Søndag den 10. Juli og overværede Mødet i Korsgade om Aftenen.

Præsident over den Tysk-Østrigske Mission, Hyrum W. Valentine og Hustru ankom hertil den 22. Juli fra Bornholm og opholdt sig her faa Dage. Vi havde den Fornøjelse, at de overværede Mødet Søndag Aften den 24. Juli, hvor de talte opmuntrende Ord til de Forsamlede.

Grensforstander Ole Andersen fra Bergen, hans nylig ankomne Hustru fra Pleasant Grove, Ut. og deres Datter Fru Van Cott, Salt Lake City, besøgte København Søndag den 24 Juli og de følgende Dage derefter. Søster Andersen er kaldet som Missionær i Norge.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 224.)

KIRKENS PRÆSTEDØMME.

Kirkens Præstedømme er højst forskellig fra det Præsteskab, der findes i saadanne Kirkesamfund, som blot er sammensat af Brudstykker af den fuldstændige Sandhed.

Præstedømmet defineret. Kirken bestaar af intelligente Væsener, der bestræber sig for at skride fremad mod evig Udvikling. De har alle antaget Guds Plan, der fører til Saliggørelse. Det er Guds Kirke. Gud, der styrer Begivenhedernes

Gang for Menneskenes Børn, vaager ogsaa over Kirken. Aligevel om end Gud er den styrende, ledende Intelligens, er han dog ikke personlig til Stede blandt sine Børn paa Jorden, ej heller beskikker han andre højere Væsener til at komme herved for at varetage Menneskenes Gerning i det hele taget; nej, saadant noget vilde være stridende mod den Lov, der bestemmer, at Mennesket her i Jordelivet, formedelst dets egen Handlefrihed og Selvanstrængelse, maa arbejde sig fremad og opad. Men for at Jordelivets Arbejde skal kunne udføres retmæssigt, har Gud anbetroet fornøden Autoritet til Mennesker i Kødet, nemlig til Præstedømmet, der simpelthen er en Fællesbetegnelse for denne Myndighed. Præstedømmet som et Hele bestaar af Medlemmer, der har modtaget guddommelig Myndighed, og som derfor har Rettighed til at handle i Guds Sted paa Jorden med Hensyn til, hvad der angaar Kirkens som ens egne Anliggender. Uden Myndighed fra Gud kan der ikke være Tale om Præstedømme.

Præstedømmets Afdelinger. I Kirken er der meget Arbejde, der maa udføres; og dette Arbejde er vidt forskellig i dets Enkeltheder; thi Livet er en indviklet Tilværelse. Følgelig er der mange forskellige Virksomheder, der maa sættes i Gang og holdes Opsyn med af Præstedømmet. For at man skal være i Stand til paa den heldigste Maade at udføre noget, maa Arbejdet helst fordeles paa mange — en Ejendommelighed for al Beskæftigelse, der følger en bestemt Orden.

Præstedømmet er inddelt i to Afdelinger, der benævnes henholdsvis det aaronske og det melkisedekske Præstedømme; og ethvert af dem har en særegen Myndighed og sit specielle Hverv at varetage. Begge disse Hovedafdelinger er atter inddelte i Underafdelinger. Disse Afdelinger og Underafdelinger er nødvendige for en fuldstændig Udøvelse af Præstedømmets Gerning i Kirken.

Den store Afdeling af Præstedømmet, der kaldes det aaronske Præstedømme, har faaet dette Navn efter Mose

Broder, Aaron, som var en berømt Leder i denne Præstedømmets Afdeling. Det Aaronske er et mindre Præstedømme, i Virkeligheden kun et Tillæg til det højere, eller melkisedekske Præstedømme. Det Aaronske Præstedømme er i Særdeleshed anbetret det Hverv at forvalte Kirkens timelige Anliggender; men det er ogsaa i Besiddelse af Myndighed til at prædike, til at døbe, samt til at belære Menneskene angaaende Evangeliets Principper.

Det melkisedekske Præstedømme, der kaldes saaledes efter den store Højpræst, Melkisedek, er den højere Afdeling af Præstedømmet og indbefatter det aaronske Præstedømme. Det melkisedekske Præstedømme er i Besiddelse af alle de Nøgler, der henhører til aandelig Myndighed; og under en passende Ledelse har det, som et Hele betragtet, Rettighed til at forvalte alle Kirkens Anliggender. Ved Hjælp af disse Præstedømmets Afdelinger og Underafdelinger er det muligt paa en passende og tilbørlig Maade at gruppere Kirkens Medlemmer og deres Pligter.

Det aaronske Præstedømme. De, der er kaldet til det aaronske Præstedømme, tilhører en eller anden af de tre opstigende Grupper i samme, nemlig: Diakonerne, Lærerne eller Præsterne. Biskoppen præsiderer over Præsternes Kvorum og er saaledes den præsiderende Autoritet i det aaronske Præstedømme. I Tillæg til sin egen specielle Myndighed kan enhver Gruppe i disse Præstedømmets Underafdelinger, naar de er kaldet dertil af den retmæssige Autoritet, tillige udøve den Myndighed, der tilhører den næst lavere Gruppe.

Medlemmerne af det aaronske Præstedømme er organiseret i Kvorum'er, der tæller tolv Diakoner, fire og tyve Lærere og otte og fyre Præster. Ethvert Kvorum har som Ledere en Præsident og to Raadgivere, hvilke for Præsternes Vedkommende er Biskoppen og hans to Raadgivere.

Det melkisedekske Præstedømme. Hvad der i Særdeleshed udmærker det højere eller melkisedekske Præstedømme er aandelig Myndighed, Rettighed til at præsidere og til at tage

Del i hele Præstedømmets Embedsførelse samt i Kirkens Gerning i det Hele taget. I denne Hovedafdeling af Præstedømmet er der ligeledes adskillige Underafdelinger; men den fundamentale Myndighed er ens for alle, idet hver Afdeling simpelthen tilkendegiver et vist Kald, eller en særskilt Gruppe i dette Præstedømme, eller i denne Hovedafdeling. I det melkisedekske Præstedømme er der fem Hovedgrupper, nemlig: Ældsterne, de Halvfjerds, Højpræsterne, Apostlene og Patriarkerne. En Ældste kan, naar han først er bleven retmæssig kaldet samt modtaget Beskikkelse dertil, og uden at have noget yderligere Præstedømme beseglet paa sig, forrette et hvilket som helst Embede i denne Hovedafdeling af Præstedømmet.

Det højere eller melkisedekske Præstedømme er — lig det mindre, eller aaronske Præstedømme — inddelt i mindre Organisationer, Kvorum'er, saakaldt. Af disse udgør 96 Ældster, tilligemed en Præsident og to Raadgivere, et Kvorum. 70 af de Halvfjerds med syv Præsidenter udgør ligeledes et Kvorum. Hvad Medlemstal angaar, har Højpræsterne Kvorum'er ikke nogen fastsat Grænse med Undtagelse af administrative Kvorum'er, saasom de tolv Apostle og det øverste Præsidentskab. (Fortsættes.)

BETALER ONDT MED GODT.

—

Blev du haanet,
 blev du saaret
 af en anden i din Færd,
 blev du miskendt
 og færagtet,
 — blev der tvivlet om dit Værd —
 husk, at kroget Træ skal rettes
 for at blive stærkt og rankt,
 og at Sværdet ret skal hærdes
 for at blive skarpt og blankt.

Tag det hele
 som en Skole,
 der skal styrke blot dit Mod,
 der skal lære
 dig at blive
 mere brugbar, mere god.
 — Der kan altid drages Lære
 af de ondes slette Færd,
 saa man selv faar Lyst at stræbe
 mod at blive mere værd.

Blev du saaret,
 gav det Smerte?
 tab ej Modet, rank dig blot;
 aldrig nære
 onde Tanker,
 bære Nag for stort og smaat.
 Den, der hævner, han er lille,
 derfor skal han ynkes blot,
 — stor er den, der tier stille,
 og betaler ondt med godt.

Jørgi Johansen.

INDHOLD:

Mormonerne.....	225	Grenskonferencen i Narvik .	235
Et personligt Vidnesbyrd om Jesu Kr. Guddommelighed	230	Besøgende i København ...	236
Den Danske Mission.....	233	Fornuftmæssig Teologi	236
Til de Hellige i den Norske Mission.....	233	Digt.....	239

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
 Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i
 hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer.
 Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Borning